

Γενετική μυθοπλασία (Ευγένιος Αρανίτσης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 15 Ιανουαρίου, 2006

Με την ωμότητα που χαρακτηρίζει τους τεχνοκράτες, κάποιος δρ Τζον Μόργκαν ανήγγειλε ότι, στο εγγύς μέλλον, θα υπάρξουν μικροσυσκευές που θα ρυθμίζουν τα ανθρώπινα συναισθήματα ερεθίζοντας το κεντρικό τμήμα του εγκεφάλου.

Ο Νίκολας Ντεγκροπόντε ονειρεύεται την ημέρα που ο άνθρωπος θα υπολογίζεται σαν μια ακτίνα λείζερ. Εγώ ονειρεύομαι την ημέρα που το προνόμιο αυτό θα παραχωρηθεί αποκλειστικά στον Ντεγκροπόντε, οπότε θα μπορούσαμε να τον εξαφανίσουμε από τη σκηνή με το πάτημα ενός πλήκτρου. Χρειάζεται όμως κάτι περισσότερο απ' το πάτημα του πλήκτρου για να εξηγήσει κανείς τη λατρεία που τρέφουν για τέτοιους ανθρώπους τα ΜΜΕ, όλα ανεξαιρέτως.

Οδρ Μόργκαν δεν είναι μόνος του και, ήδη, ο Βρετανικός Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών έχει επενδύσει στον σχεδιασμό ενός μικροσίπ μνήμης που θα εμφυτεύεται, αρχικά, σε εθελοντές. Στις ΗΠΑ εμφανίστηκαν κιόλας δέκα άτομα που υποβλήθηκαν οικειοθελώς στην εμφύτευση ανάλογων μηχανισμών ελέγχου. Το χαρακτηριστικό, εν προκειμένω, είναι το ότι παρόμοια σχέδια ξεκινούν με πρόσχημα την αγαθή φιλοδοξία να βοηθήσουν τους πάσχοντες, δίχως να διευκρινίζουν ότι αυτοί είναι, κυρίως, ψυχοπαθείς. Τα συνοδεύει η καταγιστική προπαγάνδα ενός αναντίρρητου τεχνολογικού lifestyle απέναντι στο οποίο πρέπει να εκδηλώσεις άμεση θετική ανταπόκριση αλλιώς σε ξεγράφουν.

Στο λυκόφως αυτών των εξελίξεων, η υπνοβατική συνείδηση των κοινωνιών μένει παροιμιωδώς αδιάφορη. Ναι μεν οι καινοτομίες εγκαινιάζονται υπό μορφήν δειλών βημάτων με αλτρουιστική πρόφαση, όμως το πνεύμα που τις διέπει νομιμοποιείται ακαριαία πριν προλάβει κανείς να καταλάβει ότι το να τις θεωρεί φυσιολογικές δεν είναι καθόλου αυτονόητο. Έτσι, αν η λεγόμενη επιστήμη καταγίνεται με σχεδιασμούς επεμβάσεων στη φύση, που η εναρκτήρια στιγμή τους φέρει τη σφραγίδα μιας εύλογης πρωτοβουλίας, όπως ο κλωνισμός για θεραπευτικούς λόγους ή η ευθανασία με σκοπό την ανακούφιση του πόνου ή οι μεταλλάξεις των φυτικών πρώτων υλών για την θεραπεία της πείνας στον Τρίτο Κόσμο, τα καθωσπρέπει αυτά κίνητρα ξεθωριάζουν πολύ γρήγορα μέσα στον βομβαρδισμό των εικόνων όπου το αποτέλεσμα αναπαριστάται σαν κάτι αθώο και κοινότοπο.

Με το να παραιτείται από τους αρχικούς της ενδοιασμούς, η λιπόθυμη ανθρωπότητα αμύνεται απέναντι στην υπόνοια ότι είναι οπισθοδρομική. Ωστόσο, περισσότερο κι

απ' την απάθεια του κόσμου, εκπλήσσει η ευφορία, το ροβεσπιακό στιλ, ο χαρούμενος φανατισμός με τον οποίο οι διανοούμενοι υποδέχονται αυτές τις βανδαλιστικές εξάρσεις δίχως καθόλου να υπολογίζουν το κόστος από το βίαιο ξερίζωμα της παλιάς συνείδησης του μέτρου. Το συζητούν σαν να επρόκειτο για προλήψεις καθυστερημένων.

Ως προς τι καθυστερούμε εμείς οι καθυστερημένοι; Αγνωστον. Όταν κατσίκες με γονίδια αράχνης παράγουν γάλα που περιέχει ουσίες χρήσιμες στην αεροδιαστημική ή όταν ο Εντουάρντο Κακ χρωματίζει με γονιδιακές επεμβάσεις φυτά και κατοικίδια, ξεκινώντας από ένα πράσινο κουνέλι που τα ΜΜΕ καλωσόρισαν θερμά, η διαφορά μεταξύ σωφροσύνης και τρέλας συσκοτίζεται μια κι έξω από τον ορυμαγδό των πληροφοριών, αληθινών και μη σε τυχαία αναλογία, εφόσον έτσι η σημασία και των δύο υποβαθμίζεται μέχρι εκμηδένισης.

ΟΜπιλ Τζόι, ιδρυτής μιας απ' τις σημαντικότερες εταιρείες υψηλής τεχνολογίας της Σίλικον Βάλεϊ, τόλμησε να το θέσει απλά: «Παρασυρόμαστε σ' αυτό τον νέο αιώνα χωρίς σχέδιο, δίχως έλεγχο, δίχως φρένο». Κόκκινο καλαμπόκι, φρούτα σχεδιασμένα κατά βούλησιν, δημητριακά που θα φυτεύονται το πρωί και θα μαγειρεύονται το βράδυ, φυτά-τέρατα που θα παράγουν μόνον άνηθ, γιγαντιαία ποντίκια με κεφάλι πιθήκου, το σοκ αυτής της γονιδιακής σούπας, που δεν αποτελεί πλέον προϊόν φαντασίας αλλά τεχνική πραγματικότητα, επανεισάγεται λαθραία στη φαντασία, κάτω από τον βομβαρδισμό για τον οποίο μίλησα, ώστε κανείς να μην αισθάνεται τον αυθεντικό του αντίκτυπο.

Το ότι η πραγματικότητα συγχωνεύεται με τον εφιάλτη είναι χιλιοειπωμένο. Εκείνο που δεν λέει κανείς, ή σχεδόν κανείς, είναι πως, ούτως εχόντων των πραγμάτων, ο εφιάλτης γίνεται κυριολεκτικός, κακό όνειρο κοιμισμένων, που το μισοθυμούνται ή το μισοξεχνούν. Η ζωή περνάει στη σφαίρα της παραίσθησης, τίποτα δεν έχει πραγματικό βάρος, καμιά απειλή δεν είναι αισθητή. Θράσος, κυνισμός, ξεπούλημα των πάντων στο όνομα όχι τόσο του κέρδους όπως ψελλίζει η Αριστερά αλλά μιας αλαζονικής δυναμικής που τίποτα δεν μπορεί να την εκτρέψει απ' τη μοιραία τροχιά της, το κάθε τι που επιτίθεται στον ψυχισμό και στην ηθική του, το κάθε τι που προσβάλλει βάνανσα την αρχή του σεβασμού προς τη φύση και το ρυθμό της ανθρώπινης χρονικότητας, καταγράφονται σαν ονειρικές αναθεωρήσεις του κόσμου, ο οποίος επωμίζεται το δυσάρεστο όνειρο ακριβώς ώστε να κοιμάται ο πληθυσμός ατάραχος.

Επιμένουν πως ολ' αυτά είναι για καλό. Όμως η ιλιγγιώδης ταχύτητα και η παντελής έλλειψη ενδοιασμών υπό τη σημαία των οποίων καλπάζουν οι αλλαγές στη συνείδηση της πραγματικότητας μας έχουν ωθήσει, προ πολλού, πέραν των ορίων του κινδύνου. Διασκελίσαμε το όριο και το διαισθανόμαστε.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Από κει και η πρωτοφανής βιασύνη. Η επιθυμία να επισπεύσουμε ένα τρομακτικό μέλλον εκφράζει, ενδεχομένως, την ανομολόγητη βεβαιότητα ότι δεν θα υπάρξει μέλλον καθόλου.

(Πηγή: "Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία" 8-12-2002)